עז: כל הזבחים פרק שמיני זבחים

הבא בדוקין שבעין ואליבא דר"ע דאמר אם עלו לא ירדו. מילתיה דר"ע בפ' המזמח מקדש (לקמן דף פד.) דתנן ר"ש מכשיר בבעלי מומין ואמר ר' יוחנן בגמ' לא הכשיר ר"ש אלא בדוקין שבעין הואיל וכשרין בעופות אלא פסל בעופות אלא מחוסר אבר דדרשינן בפ"כ [1] וכפ"ק דקדושין (דף כד:) יכול נקטעה רגלה ונשברה גפה וא"ת אמאי לא תניא נמי איב שפתים דאמר פ' הניזקין (גיטין דף ט.) דשדא מומא בגיב שפתים אתרא דלדידן הוי מומא ולדידהו לא הוי מומא דלא פסול לבני נח אלא מחוסר אבר ושמא בעוף לא שייך איב שפתים [2] מיהו אמאי קשה דאיכא כמה מומין דלא פסלי ואמאי נקיט דוקין שבעין וכן בגיטין הוה מלי למיסדי מומא במקום אחר [3]:

אי הכי אפי' בעינייהו נמי. מימה דליטי דלדבריהם קאמר להו כדמשני לבסוף: **הא** עבר מום רצוי. אע"ג דדרשינן בבכורות (דף לו.) בכולל ופרט דמום עובר מלרבה [4] מום עובר דמוקדשין אינטריך דה"א כיון דנגמה שוב אינו נגלה [5]: וכיבנן בם בהם לא דרשי. משמע דלא דרשינן מיניה מדתי אפי' [6] ר"ש לא דרש אלא מדכתיב בהם ולא כתיב בם ומימה דבפ' שני שעירי (יומא דף פד.) דרש רבי יוחנן מבהם ג' דרשות הני הוא דכי עבר מומם יצאו הא שאר דמיון הואיל ונגמו יחזו ועוד דרש בם הוא דלא יצאו הא ע"י תערובת נמי יצאו ושמא משום דלא דרש בם הוא דמייתר לדרשא אחרת ולרבי יוחנן מדכתיב בהם ולא בם אי לאו דרשא אחרת לא מיבעיא לרבי יוחנן דאיכא בם אלא אפילו לרבי יוחנן דאיכא בם אלא בה